

בס"ד י' תמוז ה'תשע"ה
הדלקת נרות - 19: 31
צאת השבת - 20: 23
רבנו תם - 21: 18
שעון קיץ - לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

שנה חמש עשרה - עלון מס' 773
@ סוף זמן "ברכת הלבנה" - יום רביעי עד 22: 17.
@ ביום חמישי טו' תמוז הילולת "אור החיים הקדוש",
רבינו חיים בן עטר זיע"א.
@ להקדשת העלון או השיעור בלויין : 054-7743834



אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.



כפטידין: "ויפתח הגלעדי"
(שופטים יא)

פרשת הקד

בדוק ומנוסה - סגולה גדולה
להשתתף בסעודה רביעית
בבית הכנסת "אוהל-מועד"

מלבייני הפרשה:

- ← פרה אדומה - הכהן מטהר את הטמאים.
- ← דינים שונים באשר לטומאת המת.
- ← מות מרים - חוסר מים לבני ישראל.
- ← ה' אומר למשה לדבר אל הסלע, ולהוציא מים.
- ← משה "חוטא" ומכה בסלע ולא מדבר אליו.
- ← תאור מיוחד לאופן פטירת אהרון הכהן.
- ← נקש הנחשת. (כל הנשוד ראה אותו וחי).
- "ויקחו אליך פרה אדומה" (י"ט ב')
- פרה אדומה - מלכות אדם. (פסיקתא)
- דהיינו: כשם שפרה אדומה מטהרת טמאים ומטמאת טהורים, כך גם מלכות אדם: לפעמים היא מטהרת טמאים, שעל ידי הרדיפות מתעורר בלב היהודים הרחוקים הרגש הדתי והלאומי, וחוזרים הם לחיק עמם. ולפעמים היא מטמאת טהורים על ידי שפת חלקות וכפפות משי, שורפים את נשמתו של היהודי ומשאירים את הגוף קיים ללא ערכים שביהדות.

"זאת חוקת התורה..."

"אשר לא עלה עליה עול" התורה, אסור שתהיה עליו כעול ובמרירות, אלא בשמחה ובטוב-לבב.
זאת חקת התורה אשר צוה ה'. "צוה" בגמטריה 101, אם רוצה אתה שתיחקק בך התורה, תלמד 101 פעמים, "לאמר" - לאמר כלומר, לא במרירות, אלא בחשק ובנעימות.

"ויקחו אליך"

הקב"ה אמר למשה רק אליך אני מגלה טעמה של פרה אדומה, ולא לאחר, רמז מהכתוב "ולקחו לטמא מעפר שריפת החטאת" ר"ת למשה.

"והמת שם מרים"

פרשת פרה אדומה נאמרה לישראל בשנה השנית ליציאתם ממצרים בר"ח ניסן ביום הקמת המשכן, ומיתת מרים היתה בשנת הארבעים, ולמה נסמכה לפרשת פרה והרי עברו שנים רבות. אלא רמז שכשם שפרה מכפרת על ישראל כפי שאומר ר' משה הדרשן שכיפרה על עון העגל, כך מיתת צדיקים מכפרת.

"ויך את הסלע במטהו פעמיים"

הבאר מים חיים אמר שבתביבה סלע במלואו, דהיינו שכותבים סמ"ך למ"ד עי"ן יש באמצע "מים", וזהו על הסלע הן פעמיים, דהיינו תוריד מתיבות סלע במילואו ב' האותיות מכאן ומכאן, אז יצא המלה "מים", וזה הכוונה פעמיים.

הסיון מכוול מדרך עמי!

אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה.

העלון טעון גניזה

במקום שיש עירוב, יש לטלטל עי"ן קטן.

□ "קח את המטה והקהל את העדה" (כי י"ח)
בפרשת מי מריבה רומזת התורה כיצד מנהיג נאמן חייב להתנהג בשעה שהעניינים יגיעו. העם הגיע עד משבר ומתחיל להתמרד מתוך מצוקה ודוחק, אוטם אוזניו מלשמוע אף לדברי בינה מנהיגו. ה' אמר לו לקחת את המטה המסמל את שרביט השלטון ביד חזקה, אבל חס וחלילה שישתמש בו לרעה. רק ידבר אל הלב המסולע. המטה כדי לראותו בלבד ולא להשתמש בו. כשמשכה כעס, הגיע לכלל טעות ונענש. (תורתו של שם)

□ "וימאן אדם נתון את ישראל עבדו בגבולו"
בדרך רמז: גם אם ירצה ישראל חס וחלילה להיטמא ולהתבולל בגויים - "וימאן אדם". הגויים מכריחים את ישראל להיות עם נבדל ופרוש. גם בזה רואים אנו את יד ההשגחה.

□ "ויאמר אליו אדם לא תעבור בי, פן בהרב אצא לקראתך"
שואלים, למה כתוב בלשון פן, ולא פן בחרב? מפני שיצחק בירך את עשו "על חרבך תחיה", אך אם יהיה "קול יעקב" אין הידיים ידי עשו, וזהו שאמר אדם פן - בלשון ספק, אם יהיה קול יעקב - שילמדו תורה בישראל, אז לא אוכל עליהם. (תורת הפרשה).

□ "כל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו טמא הוא"
"וכל כלי פתוח" - אדם שיש לו פה פתוח לדבר סרה באחיו הישראלי, אשר אין צמיד פתיל עליו, ואין לו מנועל על לשונו, סימן זה שטמא הוא. כי כל הפוסל במומו פוסל. (קידושין ע').

פינת הניבים והפתגמים

פבדהו וחשדהו =

התיחס אליו בכבוד, אך אל תתן בו אמון רב מדי!

דוגמה: הצבע נראה אדם הגון, אולם לא אפקיד בידיו את מפתחות ביתי - פבדהו וחשדהו!

מקור: מעשה ברבי יהושע שהשכים אצלו אדם, ונתן לו אכילה ושתיה והעלהו לגג לשכב ונטל סלם מתחתיו. מה עשה אותו איש? עמד בחצי הלילה ונטל את הפלים וכרסם בטליתו, וכיון שבקש לירד נפל מן הגג ונשברה מפרקתו [מערכת החליות של עמוד השדרה בצוואר].

בשחרית השכים רבי יהושע ובא ומצאו פשוט. אמר לו: ריקא, כך עושים בני אדם שפמותך? אמר לו: רבי, לא הייתי יודע שנטלת את הסלם מתחתך. אמר לו: ריקא, אי אתה יודע שפאמם היינו זְהִירִים בְּךָ! מכאן אמר רבי יהושע בן לוי: לעולם יהיו כל בני אדם בעיניך פלסטים, והיו מכבדים כרבן גמליאל [דרך ארץ רבה ה]. (ניבונוכו)

הלומד תורה דומה לעורב

חשיבות לימוד התורה בעולם הזה ושכרו הגדול מובטח לעולם הבא. נאמר במסכת עירובין (כא,א): "קווצותיו תלתלים... שחורות **כעורב**, במי אתה מוצאן - במי שמשכים ומעריב עליהן לבית המדרש". על השוואת הגמרא לעורב מובנים הדברים, מכיוון שהעורב מתאכזר על בניו. מכאן לומדת הגמרא מספר דברים: **א.** דימוי לאדם שמשכים ומעריב לבית המדרש מגיע ראשון ויוצא אחרון ההקשר כנראה לשון **שחורות- שחורת, עורב - ערבית**. והקשר לשוני בלבד. **ב.** דימוי לאדם שמשחיר את פניו כמו שכנפיו של העורב שחורות, כך אדם צריך להשחיר את פניו בלימוד תורה ולעמול על התורה. זה מתקשר ללימוד תורה מעמל ויזע. **ג.** דימוי לכך שכמו שהעורב מתאכזר כלפי בני ביתו, כך צריך אדם להתאכזר על בני ביתו **בלימוד תורה**. לכאורה על פניו הדימוי הראשון והשני מובנים שאדם צריך לעמול בתורה ולשקוד עליה. אך הדימוי השלישי נראה תמוה, האם כך נראה תוכו של בית יהודי אמיתי? מה עושה הקב"ה מזמין להן יתושין מצואתן ופורחין ואוכלין אותן שנאמר "מי יכין לעורב צידו". כך גם האדם כדי ללמוד תורה צריך לשים את כל הבלעי העולם הזה בצד ורק ללמוד תורה.

"בניד כשחילי זתים" - חינוך חינוך בחופש הגדול

א. "לעזור שם בקציר בחופש הגדול" - אחד הדברים ששווה לבדוק הוא מה אנחנו עושים ביחד עם הילדים ומה אנו מצפים מהם לעשות לבד. החופש הוא זמן לעזרה ושותפות. אפשר להחליט על פעם בשבוע בה מכינים ואוכלים ביחד ארוחה ואפשר לבחור משימה משפחתית אחרת. העשייה המשותפת יוצרת חוויות ורגעים קרובים וגם מפחיתה התנגדות כלפי משימות. **ב.** "לעמול בחופש הגדול" - ליצרנות, היכולת להפיק תוצרים משמעותיים, יש ערך עבור האדם. יצרנות מגבירה את תחושת הערך העצמי ומסבה סיפוק. לכל ילד יש תחום עניין מועדף, כישרון, חלום. פעמים רבות ניתן למצוא תעסוקה הנמצאת בתחום העניין הטבעי של הילד ולבנות סביבה פעילות ומשימות. עבור ילדים גדולים תקופת החופש היא תקופה בה אפשר להציף אל העולם התעסוקתי. יום במקום העבודה של ההורים, התנסות בעבודת קיץ ועוד, מאפשרות לילד להתחיל במיון ראשוני של מה רלוונטי עבורו ומה לא כתעסוקה עתידית.

כל הישועות והברכות כליעקב שלח בן נסריה היינו שתרם לסעודה הרביעית בלויין זכות השעיור בלויין וזכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תגן בעדו ובעד בני ביתו שיתברכו ברפואה שלימה, בפרנסה טובה, שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה וירוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם. להבדיל ליעני נסריה בת מרים ז"ל ולענין מסעוד בן גיורה ז"ל

ברכה והצלחה
לכ"רית ג'רפי בת צביה ואהרון הקב"ה ישלח לה זיווג הגון משורש נשמתה הטהורה עוד השנה. שתזכה לאושר, רפואה, פרנסה טובה והצלחה מילי דמיטב.

ברכה והצלחה
לכ"רית בת שישנה על הסיוע לזיכוי הרבים, בזכות התהילים הקב"ה ישלח רפואה שלימה לשישינה בת חיים. שיתמלאו משאלות ליבן לטובה ובכל מילי דמיטב.

ברכה והצלחה
לכ"רית ג'רפי בת צביה ואהרון הקב"ה ישלח לה זיווג הגון משורש נשמתה הטהורה עוד השנה. שתזכה לאושר, רפואה, פרנסה טובה והצלחה מילי דמיטב.

ברכה והצלחה
לכ"רית ג'רפי בת צביה ואהרון הקב"ה ישלח לה זיווג הגון משורש נשמתה הטהורה עוד השנה. שתזכה לאושר, רפואה, פרנסה טובה והצלחה מילי דמיטב.

ברכה והצלחה
לכ"רית ג'רפי בת צביה ואהרון הקב"ה ישלח לה זיווג הגון משורש נשמתה הטהורה עוד השנה. שתזכה לאושר, רפואה, פרנסה טובה והצלחה מילי דמיטב.

שיעור התורה הגדול בתבל
ארגון "אברהם יג"ל" משדר בלויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרח"ג יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 21:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים סעודה רביעית, בחסות " בית הלחם"

ברכה והצלחה
לכ"רית ג'רפי בת צביה ואהרון הקב"ה ישלח לה זיווג הגון משורש נשמתה הטהורה עוד השנה. שתזכה לאושר, רפואה, פרנסה טובה והצלחה מילי דמיטב.

ברכה והצלחה
לכ"רית ג'רפי בת צביה ואהרון הקב"ה ישלח לה זיווג הגון משורש נשמתה הטהורה עוד השנה. שתזכה לאושר, רפואה, פרנסה טובה והצלחה מילי דמיטב.

ברכה והצלחה
לכ"רית ג'רפי בת צביה ואהרון הקב"ה ישלח לה זיווג הגון משורש נשמתה הטהורה עוד השנה. שתזכה לאושר, רפואה, פרנסה טובה והצלחה מילי דמיטב.

ברכה והצלחה
לכ"רית ג'רפי בת צביה ואהרון הקב"ה ישלח לה זיווג הגון משורש נשמתה הטהורה עוד השנה. שתזכה לאושר, רפואה, פרנסה טובה והצלחה מילי דמיטב.

שבת שלום זמבודק

בריאות והחלמה איתנה :		לעילוי נשמות :	
שלמה לארי בן מרים היינו משה נאמן בן מרים היינו אברהם נאמן בן מרים היינו מרדכי עמרני בן רבקה היינו ישראל פריי רפאל בן מרים היינו יצחק-חי כהן זדה בן פרידה היינו באבאי באבאי בן מורורי היינו לירן מלכה בן ריטה ועמרים היינו	אילן רפאל פרוץ בן אנט היינו גולשן באבאי בת מרים מנב"ת שרה ביבי לארי בת רבקה מנב"ת לאה בלקר בת מרסל מנב"ת לירן יפרח בת עינב-מזל מנב"ת איילה גואטה בת ציפורה מנב"ת רזיה סינזני בת חוה מנב"ת אסתר עמרני בת חתונ מנב"ת	שבתאי מוסאי בן זליכה ז"ל יוסף חיים גאלי בן ג'ימו ז"ל מרדכי יעקובי בן ציפורה ז"ל שלמה כהן-זדה בן זליכה ז"ל יוחאי (אבי) ז"ל בן מרגלית שתחיה יצחק שלומי בן דבורה ז"ל דוד טוטיאן בן רחמים וגוהר ז"ל מסעודה ביטון בת רחל ז"ל	זוהרה אלביליה בת פריחה ז"ל מרים דוידי בת פרי יצחק ז"ל לאה נאמן בת רבקה ז"ל מרים דאודי בת מורווארי ז"ל טובה הרוני בת שאוקט ז"ל שרה נסימי בת ביבי ז"ל נהיית מוסאי בת פרי יצחק ז"ל קריינא דבורה בת לאה ז"ל
ובכללם לרפואת כל חולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.		מרדכי לארי ז"ל בן שלמה ושרה שיחיו	

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

ברבת "המוציא" על חלות מתוקות

יש חיוב לאכול פת בשיעור כביצה (חמישים וארבעה גרם) בכל אחת מסעודות השבת. רבים נוהגים לבצוע מהחלות המתוקות בסעודות השבת. האם ברכתן המוציא לחם מן הארץ וממילא יוצאים באכילתן ידי חובת סעודות שבת, ולאחריהן יש לברך ברכת המזון, או שברכתן בורא מיני מזונות כמו עוגה וממילא לא יוצאים באכילתן ידי חובת סעודות שבת, וברכתן האחרונה היא על המחיה?

מרח בשלחן ערוך (סימן קסח) כתב, פת הבאה בכסנין (היא הפת שנאמר עליה בגמרא שברכתה בורא מיני מזונות) יש אומרים שהיא עיסה (בצק) שעירב בה דבש או סוכר או שמן ותבלין, והוא שיהיה טעם התערובת ניכר בעיסה וכן חלה מתוקה שנותנין עליה דין פת הבאה בכסנין כלומר שברכתה מזונות. וכתב על זה הרמ"א, ויש אומרים שזה נקרא פת גמור (וברכתו המוציא לחם מן הארץ) אלא אם כן יש בה הרבה דבש כמיני מתיקה שקוראים "לעקיך" שהדבש והתבלין עיקר, וכן נוהגים באשכנז.

ומכאן נבוא לדון אודות החלות המתוקות המצויות בזמננו, שאמנם מורגשת בהן היטב המתיקות, אבל בודאי אי אפשר לומר ש"הדבש והתבלין עיקר" אלא מטרת הדבש או הסוכר רק לתת טעם טוב בחלה, ולפיכך לדעת הרמ"א ולמנהג אשכנז ברכת החלות המתוקות היא "המוציא לחם מן הארץ", ויוצאים בהן ידי חובת סעודות שבת. וכן גם כתב הרמ"א בדרכי משה (אות ב') שבשבתות יומים טובים מברכים המוציא וברכת המזון על החלות המטובלות הרבה, והתבלין (כגון סוכר וכדומה) ניכרים בהם בטעם ובמראה.

אולם לדעת מרח הבית יוסף, לא קבעו חכמים ברכת "המוציא" ו"ברכת המזון", אלא על לחם שנעשה מעיסה שנילושה במים, אבל כל שיש בה תערובת ממי פירות (כגון מיץ תפוזים) או תבלין (כגון סוכר ודבש), אם טעם התערובת ניכר בעיסה ברכת הפת הזו "בורא מיני מזונות". אולם ברור שאף לדעת מרח, אם לא עירבו בעיסה אלא מעט שמן וסוכר, באופן שטעמם אינו ניכר כלל, כמו בלחמים המצוים בזמנינו, בודאי שברכתם "המוציא לחם מן הארץ", ורק אם ניכר טעמם ממש, כמו בחלות מתוקות, ברכתם "בורא מיני מזונות".

לפיכך, לדעת מרח הבית יוסף שקבלנו הוראותיו, אין לברך על חלות מתוקות ברכת המוציא אלא ברכת מזונות, כדין עוגה, ולפיכך אין להן דין לחם כלל ואין יוצאים באכילתם ידי חובת סעודות שבת. ולמנהג אשכנז דין החלות הללו כדין לחם לכל דבר ויוצאים באכילתם ידי חובת סעודות שבת. אופן בו ניתן לצאת ידי חובת סעודות שבת ולברך המוציא על חלות מתוקות. האוכל עוגה יותר משיעור "קביעת סעודה", שהוא שיעור כמאתים וששה עשר גרם, מברך על העוגה ברכת "המוציא לחם מן הארץ", ולאחר אכילתה מברך "ברכת המזון", כדין פת לחם ממש.

ולסיכום:

חלה מתוקה שמורגש בה טעם הדבש או הסוכר, ברכתה "בורא מיני מזונות" לדעת מרח השלחן ערוך. ולכן אין לברך "המוציא" על חלה כזו בסעודות השבת. והאשכנזים נוהגים לברך על חלות אלה "המוציא לחם מן הארץ".

ספרדי המתארח אצל חברו האשכנזי, והלה מגיש לפניו חלות אלה, לא יוכל לברך עליהן "המוציא", אלא אם יאכל מן החלות שיעור של כמאתיים ועשרים גרם, שאז לכל הדעות ברכתן "המוציא לחם מן הארץ".



"מכל מלמד" השכלתי..."

כח הדיבור - פרשת חקת

חקת אותיות **תקת**. רואים בפרשה הקודמת המרגלים את מעשה מרים ולא לקחו מוסר והוציאו דיבה על הארץ וידועים התוצאות הקשות. לאחר מכן פרשת קרח שהיתה בה מחלוקת קשה והתוצאות גם קשות. באה פרשת **חקת** ואומרת לנו **תקח** מוסר מכל מה שעברנו, ועל כך מדברת הפרשה, על חקת התורה. דווקא על פרה אדומה אשר אין בה מום. **מדוע פרה** ולא **כבש איל או כל קורבן אחר**? התשובה: משום שהיום לצערנו אין בית מקדש שבו נוכל להקריב קורבנות ובמקום זה יש "ונשלמה פרים שפתינו".

"וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו..." **פתיל** אותיות **תפיל** דהיינו תפל הוא. הפסוק רומז "לכח הדיבור". כאשר לפה אין צמיד פתיל ודואג לסגן את המילים שמוציא, אזי כל אדם שעומד מולו הוא בגדר חיידק שעליו מותר לדבר כי הוא שונה ממני. **צמיד פתיל עליו**=ר"ת **צפצ** מיודענו הנחש שלשונו תמיד בחוף. "יוכל אשר יע"=ס"ת **ועל**, תרתי משמע. "כל אשר יגע בחרב לשונו יהיה חלל או מת בקבר..." אומר בתהילים בקבר פתוח וגרוגם יחליקון. ואם לא נתנהג כפרה אדומה אשר אין בה מום, בא הפסוק "ולקח **אזוב** וטבל במים"=ר"ת **ובא**. ולקח **אזוב** וטבל במים=ס"ת **מחבל**. אם הנחש הורג בלשונו ואנחנו לא מבינים, אז בא עונש פיזי בצורת מחבל... "והשרף" אותיות "והרפ"ש שאומר האדם כלפי הזולת, יידע האדם שאש גם מחכה למי שמשיל רפש באחר, לכן חובת ההוכחה על האדם ללמוד הלכות לשון הרע. "וטמא" אותיות "אטם" אזינו משמוע דברי תורה גם תפילתו תועבה". "וטמא עד הערב", דהיינו **שיזכור שאחרי הערב בא הלילה**. איך לא ייבהל האדם, על הדרך שבא עתיד ללכת למקום חושך וצלמוות לעתיד לא ידוע. באה הפרשה ומרגיעה את האדם, שיש דרך לצאת מזה. איך? בתשובה, תפילה וצדקה. המשך הפרשה מעיד, "יכבס בגדיו במים". למה אומר הפסוק **בגדיו**? לומר לאדם שעברות של יהודי הם דבר חיצוני ובקלות נעלם ולאחר מכן "ורחץ בשרו במים" ואין מים **אלא תורה** שזהו **לנשמה** כדי לנקות את פגם "כח הדיבור" ושומר נפשו ירחק מעברות וישים צמיד פתיל ויהדק "הדק היטב היטב הדק" ואז יקויים בו הפסוק "האדם אשר אין מום" ותורתנו תהיה תורה תמימה. (עבדכם הנאמן ש.א.)

המזונות המרפאים

מזונות המשפרים את הזיכרון

ישנם מזונות שמכילים בדיוק את אבות מזון החשובים ליצור את הכימיקלים במוח שמשפרים זכרון, ריכוז וזמן תגובה.

ניאצין: אורז מלא, כבש, רימונים, טונה, עוף, חיטה מלאה.

B1 טיאמין: אספרגוס, חלב סויה, גריסים, קוואקר, חיטה, טונה, חמניות, אגוזי ברזיל, סלמון, אורז מלא או לבן, אבוקדו.

B2: אבוקדו, יוגורט, מוצרי חלב, כבש, פטריות.

B5: אבוקדו, סלמון, פטריות, חמניות, יוגורט.

B6: בטטה, אבוקדו, בננה, מנגו, חמניות, טונה, חומס, סלמון, ת"א, עוף, אורז מלא, שעורה.

" ואבותינו סיפרו לנו "

סיפור סבתא

יוסי הספר ראיתי אותך ונראית לי מעניין. אחרי שהלכת ניסיתי לשאול את יוסי איך ניתן ליצור איתך קשר". אלדד נדהם. הוא הבין שמדובר באותה בחורה שהסתכלה עליו במספרה. איזה טירוף זה, ריבונו של עולם, חשב לעצמו, איזה ניסיון אתה שולח לי?! הוא נזכר בסיפורים על מגידי שקר שהתגלו בחלומות לכל מיני יראי שמיים והכשילו אותם, אבל כאן מדובר על סבתא כרמלה עליה השלום. הוא המשיך לשוחח עמה מעט והבהיר לה דבר פשוט: "אני מוכן להיפגש איתך בתנאי שתלבישי לבוש צנוע, חצאית ארוכה וחולצה סגורה עם שרוולים ארוכים, ובתנאי שתהיי מוכנה לחזור בתשובה ולנהל בית יהודי. אחרת חבל על הזמן שלך ושלי..." הוא היה בטוח שדבריו יסיימו את השיחה. "אני מוכנה", ענתה לתדהמתו.

הם נפגשו. אלדד גילה בחורה שסיפרה כי תמיד הרגישה משיכה לחיים היהודיים, אבל לא ידעה איך להיכנס לזה עד שראתה אותו במספרה. בסיום פגישתם הרגישה שהיא מוצאת חן בעיניו, אבל איך ייתכן שחוזר בתשובה מזה עשר שנים שספון באוהלה של תורה יתחתן עם בחורה שלא יודעת כלום על היהדות?! הוא התלבט ממושכות, ומה שהכריע את הכף היה דבר החלום.

אלדד ושירה התחתנו. הוא לימד אותה את יסודות היהדות והיא הכניסה לחייו רעננות והתחדשות, ובעיקר אמונה שאצל הקדוש ברוך הוא הכל ייתכן, וכי התגלות בחלום אינה בהכרח סיפורי סבתא... (עודד מזרחי)

האם השוטר שומר חוק

מעשה בשני בחורי ישיבה שנסעו בכביש, והנה לפתע עצר אותם שוטר. ראה שאחד מהם אינו חוגר חגורת בטיחות, והחל לרשום לו דו"ח. לפתע פנה אליו אותו בחור ואמר לו: 'סלח לי, אדוני השוטר. אפשר לשאול אותך שאלה?'. 'בוודאי', ענה השוטר תוך כדי שהוא עסוק בכתיבת הדו"ח. 'האם אתה שומר שבת?'. 'לא', ענה השוטר. 'האם אתה מניח תפילין?'. 'לא, אבל תאמין לי, אני יותר צדיק ממה, ובטוח שאהיה בגן עדן'. שאל הבחור 'אם כן, למה אתה רושם לי דו"ח?'. השוטר לא הבין את השאלה. 'מה זה קשור?', תמה. 'עברת על החוק וזה לא בטיחותי. אני חייב לרשום לך דו"ח'. 'וכן', ענה הבחור, 'אבל תסכים איתי שלא עברתי את המהירות, ויש לי רישיון נהיגה, ויש לאוטו ססט וגם ביטוח. גם עצרתי בתמרור עצור וברמזור אדום קצת לפני שתפסת אותי. אבל רק בגלל עבירה אחת אתה רושם לי דו"ח. רק תדע שגם בשמים ינהגו איתך באותה מידה. תעבור על חוק אחד או מצווה אחת ממצוות ה' - וכבר תקבל דו"ח. ושאר המצוות שאתה עושה לא יעזרו לך כי עברת על חוק ה', וזה לא בטיחותי לא לגוף ולא לנשמה'. שמע זאת אותו שוטר, והבין שהוא בעצמו לא שומר חוק. (יפתח סופר)

"זאת חקת התורה". חקת מלשון חקיקה. שהאדם צריך לחקוק את מצוות התורה על לבו, לא לעבור על שום מצווה, וכן לא לעשות שום עבירה. כך צריכה להיות חקיקה בלבנו הידיעה שעבירה היא רעל.

לפעמים האדם חושב שגם אם הוא לא מקיים את כל המצוות - זה בסדר. אבל כולנו יודעים שאם יש ספר תורה שכתב אותו צדיק יסוד עולם שטבל במקווה לפני כל כתיבת שם הוי"ה, אבל חסרה בו אות אחת - ספר התורה כולו פסול. והרי כל יהודי הוא ספר תורה.

כמו שהגמרא אומרת, שאם האדם נמצא ליד איש גוסס, בצאת הנשמה צריך לעשות קריעה גם אם הוא לא קרוב משפחה, כי זה כמו לראות ספר תורה שנשרף. ולכן אנו צריכים להתחזק מיום ליום עד שנזכה לקיים את כל המצוות ולא לעבור שום עבירה.

כשהיה אלדד בן עשרים וחמש נפטרה סבתו האהובה, כרמלה. מותה גרם לו להרהר רבות על המוות ועל חוסר התוחלת בחיים, ולאחר חיפוש דרך חזר בתשובה ונכנס לישיבה בבני ברק. הוא התעלה מאוד בתורה והיה ממצטייני הישיבה, אבל לא הצליח למצוא שידוך מתאים. חלפה שנה ועוד שנה ואלדד נותר רווק. הוא הפך למגיד שיעור ולימד בחורים. הבחורים הפכו לאברכים ואילו הוא נותר בגפו.

כבר הגיע לגיל שלושים ושש. הוריו כאבו מאוד את כאבו והציעו לו שינסה להיפגש עם בחורה קצת פחות אדוקה ויחזק אותה, אבל הוא דחה את הצעתם. היה לו ברור שעליו להיפגש רק עם בחורות ברמתו הדתית, למרות המבחר המצומצם שהוצע לו. ככל שחלפו השנים התייחסו אליו הבחורות בחשד למרות שהיה תלמיד חכם. איך ייתכן שהתעכב בשידוכו כה הרבה?! כבר קינן חשש בלבו שלא יזכה להקים בית בישראל, ובכל זאת התפלל השכם והערב על זיווגו.

לילה אחד חלם על סבתו המנוחה, כרמלה. הסבתא חייכה אליו חיוך מרגיע ואמרה: "אל תדאג, אלדד. עוד שנים עשר יום תמצא את זיווגך!"

אלדד התעורר בבוקר וזכר היטב את חלומו. הוא לא היה מהנאחזים במיסטיקה, אבל החלום היה כה ברור וצערו כה גדול, ולכן הדבר נחקק בנפשו. אמר לעצמו: נו, מה כבר יכול להיות. נחכה ונראה, ומי יודע...

חלפו אחד עשר יום, הגיע יום חמישי ואלדד הלך ליוסי, בן דודו הספר, כדי להסתפר. הוא היה רגיל להסתפר אצלו לפני שחזר בתשובה, ולמרות שעבר מעולם לעולם לא רצה לוותר על התספורת אצל בן דודו. אמנם יוסי לא שמר תורה ומצוות, אבל הוא היה ספר של גברים, כך שהדבר לא היווה בעיה.

כאשר הגיע למספרה והמתין, נכנסה למספרה בחורה עם אחיה הקטן. אלדד השפיל את עיניו, אבל חש שהיא מתבוננת בו. הדבר בלבב אותו מאוד והוא התכנס בכיסאו בתקווה שיגיע כבר תורו. הוא חש שהיא לא מרפה ממבטה, ולא הבין איך בחורה חילונית מתבוננת ארוכות בבחור ישיבה עם חליפה ומגבעת. הוא נזכר בחלום של סבתו, אבל כעס על עצמו: מה לחזור בתשובה ותיק כמוני ולבחורה חילונית?! חישוב מהיר שעשה העלה שחלפו רק אחד עשר יום מאז החלום, כך שאין למבטים התמוהים הללו מקום גם בעולם הדמיון.

הגיע תורו להסתפר והוא עלה על הכיסא הגבוה והמסתובב. יוסי החל לשוחח עמו על הא ועל דא, אבל אלדד לא הצליח להתרכז כל כך בשיחתם. דרך המראה הבחין בבחורה הממתינה עם אחיה. הוא השפיל את עיניו, אבל לא יכול היה להיפטר מהתחושה שהיא מסתכלת עליו. הוא קיווה שכל הסיפור המוזר יסתיים, למרות שמשחו בתוכו חש אחרת.

התספורת הסתיימה ואלדד נפרד מיוסי ויצא במהירות מהמספרה. כשהגיע לבני ברק הצליח להסתיח את דעתו מכל המקרה. הוא חזר לסדר המיוחד של ליל שישי. "מחר היום השנים עשר", נזכר לפתע וחייד לעצמו.

בדרך אל המקווה השבועי בשעה שתיים עשרה וחצי הפלאפון שלו צלצל. על הקו נשמע קול נשי צעיר ולא מוכר: "שלום, האם אני מדברת עם אלדד?"

"כן", אמר מבלי להבין מי יכולה להתקשר אליו.

"מדברת שירה", אמרה הבחורה, "אתה לא מכיר אותי למרות שאולי ראית אותי..." סקרנותו גברה.

"זה יישמע לך מוזר, אבל אתמול כשהסתפרת אצל